

[Hilmar Baunsgaard.]

til de synspunkter, jeg fremførte ved første behandling. Det er vel ikke første gang, jeg er ude for det, og det er noget ofte konstateret, at sådan går det, når enkeltmedlemmer har afvigende opfattelser, så også det må jeg tage til efterretning.

Jeg skal til slut blot sige, at jeg også har bemærket, at statsministeren til forskellige aviser har afgivet udtalelser, der angriber mig for min holdning. Nu skal jeg afstå fra polemik med statsministeren ved denne lejlighed og nøjes med at sige, at jeg erkender, at der er en højst aktuell politisk situation at tage hensyn til. Det er en afvejning af hensyn, som jeg her har gjort rede for det, til de synspunkter, jeg har, og til den aktuelle politiske situation. I mine overvejelser har jeg følt mig forpligtet af afvejningen af disse to hensyn.

Henning Philipsen (SF):

Jeg vil gerne i mit indlæg beskæftige mig med det, der hedder § 11 i dette lovforslag, som vi nu behandler, og det dermed forbundne ændringsforslag, som er stillet af fremskridtspartiet.

Jeg vil godt tillade mig at sige, at den argumentation, som hr. Voigt brugte, synes jeg skulle placeres dér, hvor den hører hjemme. Hvis man overhovedet kan kalde det argumentation, så påkalder den sig efter min mening snarere ynk end interesse. Mig forekommer det at være rimeligt, at jeg gentager, hvad jeg tidligere har sagt, at det åbenbart ikke kun er på selvangivelse og skattebillet, hr. Glistrup omgiver sig med nuller.

Men når det er sagt, så vil jeg gerne føje til, at det jo er ejendommeligt, at man i en argumentation for den måde, hvorpå man nu ville have § 11 fjernet i dette lovforslag, anvender en sprogbug, som ingen andre partier har anvendt herinde. Og så kommer man bagefter, som man har gjort det så ofte før, og opstiller sig som mimoser og siger: nu er der ingen, der vil have noget med os at gøre, fordi vi vist ikke er værd at have med at gøre. Man taler om »gammeltænkerpartierne«, man taler om »augustulykkesmagerne«, ja, man anvender i betænkningen ydermere udtrykket »Anker Jørgensen og hans augustvenner«. Alt dette kan godt siges i en snæver situation, men i hvert fald er det en sprogbug, som betyder, at selv om jeg også vil stemme imod § 11, så er det ikke det, jeg vil tages til indtægt for, når det

drejer sig om at stemme imod § 11. Det skal hr. Voigt og hans partifæller have lov til at stå alene med.

Så vil jeg føje til, vedrørende § 11, at det er således i dette land, at når fagforeningsfolk underskriver en overenskomst – og den højtærede statsminister er ekspert i så henseende – så holder man overenskomsterne. Det har man gjort i den tid, der har været noget, der hed faglige organisationer i dette land, og man har afsluttet overenskomster med en modstående arbejdsgiverorganisation. Men så er det til gengæld heller ikke rimeligt, at når fagforeningsfolk underskriver disse overenskomster, så kommer de ud for, at folketinget angriber og underminerer de forudsætninger, hvorunder disse overenskomster bliver underskrevet.

Det, man derfor i allerhøjeste grad kunne efterlyse, det var statens og dermed folketingets respekt for de overenskomster, som fagforeningsfolk og arbejdsgivere underskriver i givne situationer, så man ikke bagefter kommer og underminerer dem ved lovindgreb, både af den karakter, vi ser her, og lovindgreb af al mulig anden karakter, som vi har set i årenes løb, f. eks. ved overenskomstfornyelsen for knap to år siden, og dette, at man gennemførte augustforliget, hvor man nu prøver på ganske enkelt at sætte lønudviklingen i stå. Jeg vover den påstand, at netop denne § 11 i realiteten betyder, at augustforligets folketingsbeslutning med henstilling til arbejdsmarkedets parter bliver lov fra nu af, hvis dette gennemføres. Det synes jeg er noget meget, meget centralt.

Dette er så meget mere lov, som der jo allerede i svaret til udvalget på spørgsmål nr. 8 utrykkelig angives den situation, som vi jo adskillige gange har oplevet på hele det område, som omfattes af det bevægelige lønsystem. Svaret går nemlig ud på, at § 11 også gælder minimallønsområdet, såfremt overenskomststridigheden beror på, at procedureregler ikke er opfyldt. Hvad betyder så det? Lad os f. eks. tage den situation, som vi har kendt adskillige gange på hele det bevægelige lønsystems område, nemlig at arbejdstagerne, arbejderne, har bedt om at få en forhandling i overensstemmelse med det, deres overenskomst hjemler dem ret til, men arbejdsgiverne gang på gang udsætter muligheden for at få en forhandling. På et eller andet tidspunkt reagerer både arbejderne og deres tillidsmænd på den måde, at de siger: Nu kan det være nok! Hvis man ikke kan